

[Iver Poulsen.]

tænke mig, hvis nu ikke knojern havde været et ulovligt våben, at skænke det ærede medlem et par knojern i stedet for de beskyttende boksehandsker.

Der er talt om regeringens træthed, og den højtærede statsminister demonstrerede jo i går på sin særegne måde, at regeringen absolut ikke var træt, at den ikke var syg, og at alle regeringsmedlemmer så friske og sunde ud — og det kan vi jo kun være glade ved, når der er tale om det rent helbredsmæssige. Der er også talt om, at oppositionen er træt. Men for os er det afgørende faktisk ikke, om regeringen er træt, eller om oppositionen er træt, men derimod om vælgerbefolkningen er træt. Og det er vort indtryk, at vælgerbefolkningen er meget træt af den nuværende regering, og det er en af baggrundene for, at vi ønsker et valg afholdt.

Nu her i sidste omgang er et af de emner, som den højtærede statsminister nævnte i sin åbningstale, den værdisikrede tillægspension, kommet meget stærkt frem i lyset. Foranlediget deraf og af det stillede forslag til motiveret dagsorden vil jeg gerne sige et par ord netop om denne værdifaste tillægspension til alle. Jeg er helt enig med dagbladet Børsen — hvis chefredaktør vi jo har lov til at glæde os over er medlem af dette ting — når Børsen siger om denne værdifaste tillægspension, at det er ny politisk lokkemad. Det er meget godt, at man udslynger den slags løfter, men man må huske på, at det er kommende generationer, vi pålægger de byrder, der følger med at betale vor pension til sin tid.

Jeg hæftede mig ved, at vistnok det ærede medlem hr. Niels Westerby sagde: ja men lad os da give de ældre denne tillægspension. Dér vil jeg gerne sætte en tyk streg under „give“: lad os dog „give“ de ældre denne tillægspension. Vi kan herinde i folkeetinget ikke give nogen som helst penge, undtagen vi henter dem ude i befolkningen. Det er noget, de selv kommer til at betale, og når man er ude på den slags, som Børsen kalder politisk lokkemad, så har man også en forpligtelse til at oplyse, at det vil blive en meget kostbar historie at gennemføre det. Og det var jo ganske klart, at statsministeren var meget glad for en tillægspension, fordi den ville fremme opsparringen, og den ville danne nogle fonds, hvorfra erhvervs-

livet så kunne blive finansieret; men en tvangssparing gennem en tillægspension har intet andet med den private opsparring at gøre, end at den virker forbrugsbegrænsende. Det vil blive en permanent tvangssparing i milliardfonds og en permanent tvangssparing, som kun kan ske på bekostning af den private opsparring, og så kan erhvervslivet låne sine penge i de forskellige fonds.

Det vil altså sige, at det erhvervsliv, der har indbetalt hovedparten af pengene i fondene, kan gå hen og låne pengene igen, deres egne penge, men de skal gå en omvej over en milliardfond, og vi ved jo alle sammen, at det betyder dyrere omkostninger, at pengene bliver dyrere, før de kommer tilbage til det erhvervsliv, som tidligere har indbetalt dem. Det er en omvej, som er ganske u hensigtsmæssig.

Og så vil jeg gerne igen minde om, hvad dagbladet Børsen skrev i en leder; jeg beder om tilladelse til et meget kort citat:

„Man må i meget høj grad være opmærksom på, at dannelse af milliardfonds meget let kan være en bagdør til investeringskontrol, der er et socialistisk ønskemål.“

Jeg har udtrykt mig mange gange tidligere på den samme måde og er derfor fra visse sider blevet kaldt pensionsfjendsk. Jeg er glad for, at jeg her fra et blad — og et så anset blad — får en så kraftig støtte, som jeg jo faktisk får, for de uafhængiges opfattelse. De uafhængige er aldeles ikke pensionsfjendske, det er en ganske meningsløs beskyldning at rette mod de uafhængige, men vi er imod den form, pensionen har fået herhjemme som en ren alderdomsunderstøttelse, en understøttelsesforanstaltning. Vi har ønsket en pension, som var bygget op på et forsikringsprincip, og så har vi gang på gang opfordret til, at man kulegraver hele pensionsproblemet. Før bliver der ikke ro om pensionsspørgsmålet, og vi kan ikke lukke øjnene for, at der er uro ude i befolkningen om dette pensionsspørgsmål på grund af manglende forståelse eller manglende indsigt, jeg ved det ikke, men der er uro, og den uro er udtryk for en misundelse, som vi i hvert fald herinde må anstrenge os meget for at få udryddet.

Med hensyn til det stillede forslag om motiveret dagsorden er det jo givet, at de